

Inhoud

Steffie en de mislukte inbrekers 9

Max en de ontplofte vriendschap 139

Mei-Lan en het geheim van snackbar De Belg 259

① Café & feestzaal Kips	Ⓐ oude fabriek
② Prof. Stekeltee	Ⓑ Het Wilde Landje
③ opa	Ⓒ achterpadde
④ Feline	Ⓓ Vaartse Bosje
⑤ Dirk-Jan	Ⓔ oude schuur
⑥ Buurtsuper Neervens
(Sjoerd)	Ⓕ Kattensteegje
⑦ oud kerkje (staat laag)	Ⓖ Bakelse vaart
⑧ Max & Karlijn	Ⓗ andere huizen
⑨ Steffie	Ⓘ achterpadde
⑩ Snackbar De Belg
(Mei-Lan)	⓵ Nieuwbouwwijk
⑪ wipkip	⓶ Willem Dreeslaan
⑫ bankje	
⑬ boot	
⑭ zandbak	

Kip zonder kop

Boem! Steffie schrikt wakker. Hoorde ze iets? Ze gaat rechtop zitten, knipt een lampje aan en luistert.

Het blijft even stil beneden, maar dan lijkt het net of er een la wordt opengetrokken. Of is het een kastdeur?

‘Kobus,’ fluistert Steffie angstig tegen de grote zwarte hond die naast haar bed ligt. ‘Er is een dief beneden!’

Kobus’ lange flaporen trillen even, maar dan slaapt hij weer rustig verder.

‘Waakhond van niks,’ moppert Steffie boos, terwijl ze haar bril opzet. ‘Je denkt zeker dat het mam is, maar die doet nooit zo zachtjes als ze thuiskomt. Dat weet jij best.’

Steffie praat wel vaker tegen haar hond. Vooral wanneer ze alleen thuis is.

Meestal krijgt ze een blafje of een raar piepje als antwoord. Nu hoort ze alleen maar luid gesnurk.

Steffie kijkt op haar wekkertje. Kwart over elf. Zou mam eerder vrij zijn? Haar moeder moet op vrijdagavond altijd schoonmaken op het kantoor waar ze overdag ook al werkt.

Misschien hebben die watjes van kantoor deze week niet zo veel rommel gemaakt. Anders komt mam 's nachts altijd rond halfeen thuis. Ze probeert dan zo min mogelijk lawaai te maken, maar meestal gaat dat mis. Ze gooit de deur van de koelkast te hard dicht zodat de eieren bijna breken, of vergeet op tijd de fluit van de ketel te halen als ze thee zet.

Steffie wordt er vaak wakker van, om daarna snel weer in slaap te vallen, net als haar hond Kobus.

Maar dit is haar moeder niet, dit is een inbreker.

Steffie is niet zo'n bangerik. Maar nu begint haar hart als een razende te roffelen. Het lijkt wel of haar vader op zijn oude drumstel tekeergaat. Wat moet die dief hier? Zolang ze bestaat, is er op het Kattenpleintje nog nooit ingebroken. Tenminste, niet dat ze weet en ze bestaat toch al bijna twaalf jaar. Er is zelfs nog nooit bij de supermarkt of de snackbar ingebroken en daar valt best wat te halen. Of bij de oude professor Stekeltee en zijn vrouw, want die hebben een huis vol dure schilderijen.

Ze moet zo snel mogelijk een berichtje aan iemand sturen... Nee, de politie bellen! Haastig zoekt ze naar haar telefoon. 'O nee,' fluistert ze tegen Kobus. 'Ik ben een kluns. Mijn smartphone ligt nog beneden.'

Ze buigt zich naar haar hond toe en vraagt met een benauwd stemmetje: 'Wat moet ik doen, Kobus?'

Zal ik "help" roepen? Of: "Ga weg, inbreker!"

Kobus tilt zijn kop op en kijkt zijn baasje slaperig aan.

'Ik vind het hartstikke eng, hoor! Jij bent hier de waakhond, niet ik.'

De hond legt zijn kop weer op zijn poten.

‘Kobus, help nou toch!’ fluistert Steffie wanhopig.

Het beest gaat rechtop zitten en schudt zich uit alsof hij net uit het water komt. Daarna houdt hij zijn zwarte harige kop schuin zoals hij altijd doet wanneer hij om een koekje bedelt. Met een bibberstemmetje beveelt Steffie: ‘Kobus, zoek koekje!’

Kobus kwispelt met zijn staart.

‘Twee koekjes!’

De staart gaat nog harder heen en weer.

‘Drie koekjes!’

De hond rent naar de deur en begint er met zijn poot aan te krabbelen.

Op haar tenen loopt Steffie naar hem toe en aait hem over zijn kop. ‘Zolang ik hier samen met jou zit, zijn we veilig,’ fluistert ze.

Dan valt er beneden iets om.

Van schrik doet Steffie een stap achteruit, maar Kobus springt tegen de deur op en barst los in een wild geblaf.

‘Goed zo,’ moedigt Steffie hem aan. ‘Hoe harder je tekeer gaat, hoe beter. Nu gaat die stomme inbreker er vast vandoor.’ Ze aarzelt even, maar dan maakt ze de deur open.

Kobus stopt onmiddellijk met blaffen en glipt de gang in.

O kluns, wat doe ik nou? denkt Steffie. Dadelijk is het een gemene, sadistische inbreker met een eng mes of misschien wel een hele groep gemene, sadistische inbrekers met een heel bestek. En die nemen Kobus natuurlijk te grazen. Hoe vaak heeft mam al niet gezegd: ‘Steffie, éérst denken en dan pas doen. Anders ben je een kip zonder kop!’

Ze leert het ook nooit, want dit is wéér de verkeerde volgorde. Hoe moet ze Kobus nu redden? Steffie loopt de gang in en

blijft boven aan de trap staan. Ingespannen luistert ze of ze nog wat hoort.

Plotseling lopen de rillingen over haar rug. Is het omdat ze toch bang is, of omdat ze alleen haar slaap-T-shirt aan heeft? Beneden hoort ze geen enkel geluid meer. Zou Kobus al vermoord zijn door de gemene, sadistische dievenbende? Of ontvoerd?

Steffie balt haar vuisten en begint voorzichtig de trap af te lopen. Stapje voor stapje naar beneden, even wachten en dan naar de volgende tree. Als ze bijna onderaan is, hoort ze iemand fluisteren, gevolgd door een kort blafje van Kobus. Daarna is het weer stil.

Heel voorzichtig stapt Steffie de hal in. De deur naar de huiskamer staat half open en binnen brandt licht. Zo brutaal zijn inbrekers dus. Ze doen gewoon net of ze thuis zijn. Dan hoort ze luid gesmak van Kobus. Alsof hij een grote bak hondenvoer leeg eet, want dan maakt hij ook altijd van die onsmakelijke geluiden.

Hij is nog niet dood, denkt Steffie opgelucht. Welnee, hij

zit zich gewoon vol te vreten. Zou iemand hem aan het vergiftigen zijn? Dat lees je wel eens in de krant: **INBREKER VERGIFTIGT HOND EN GAAT ER MET DE BUIT VANDOOR.** Ineens kan het haar niks meer schelen. Ze moet Kobus redden! Eerst doen en dán pas denken!

Ze grijpt de gekleurde paraplu die onder de kapstok ligt en loopt met trillende knieën de kamer in. De eerste die ze ziet, is Kobus die een koektrommel leeg eet. Dan pas ziet ze de man die bij de boekenkast staat. Hij draagt een lange regenjas en een veel te grote hoed. Steffie herkent hem meteen aan zijn buikje en roept: ‘Frank, wat doe jij hier?’

Een dief van niks

Even later zit Steffie samen met haar vader Frank op de bank. Kobus ligt tevreden aan hun voeten en maakt af en toe een burp-geluid.

Steffie grinnikt en zegt: ‘Te veel koekjes!’

‘Sorry,’ zegt haar vader, ‘ik wilde je niet wakker maken, maar ik was het zat. Je moeder geeft mijn fotoalbums niet terug. Iedere keer als ik erom vraag, zegt ze dat ze niet weet waar die dingen liggen. Dat doet ze gewoon om te pesten.’

Steffie haalt haar schouders op. Dat haar ouders nog steeds

met elkaar overhoop liggen na hun scheiding moeten ze zelf weten, maar daar doet ze niet aan mee. Op een dag heeft ze besloten om van alle twee evenveel te blijven houden.

Steffie woont bij haar moeder, maar om de veertien dagen gaat ze op zaterdagmiddag naar haar vader. Hij woont een paar straten verderop en daar blijft ze dan tot maandagochtend.

‘Ik denk dat mam die foto’s écht niet kan vinden,’ zegt ze.

‘Daar geloof ik niks van,’ antwoordt haar vader verontwaardigd. ‘Je moeder houdt van een opgeruimd huis en ze weet altijd precies waar alles ligt.’

‘Dat is waar,’ zegt Steffie. ‘Mam was in haar vorige leven vast een stofzuiger of een dweil. Als er iemand is die van poetsen en opruimen houdt, dan is zij het wel.’

‘En toen dacht ik,’ gaat haar vader onverstoorbaar verder, ‘ik haal die albums zelf wel als je moeder vrijdagavond aan het werk is.’

‘Ik schrok me rot,’ zegt Steffie, ‘want ik geloofde echt dat je een inbreker was.’

Haar vader haalt zijn schouders op en mompelt: ‘Het zijn wel de foto’s uit mijn kindertijd en die wil ik terug.’

Steffie schiet in de lach. ‘Nu klink je zelf als een boos kind, als kleine Frankje.’ Ze pakt zijn hand en kijkt naar zijn nagels. ‘En je hebt weer zitten nagelbijten.’

Haar vader trekt gauw zijn hand terug. ‘Dat komt door de zenuwen.’

‘Frank, we hadden afgesproken dat we sámen zouden proberen om niet meer te bijten. Kijk, mijn nagels groeien alweer.’

‘Hartstikke goed, Stef. Ik ben trots op je!’

‘Praat er maar weer gauw overheen. Lekker makkelijk, hoor.’

En je bent ook nog een dief van niks. Het leek wel of je hier de boel aan het verbouwen was.'

Met een diepe zucht zet haar vader zijn hoed af. 'Je hebt gelijk, Stef. Ik ben een mislukte inbreker. Zelfs dat lukt me niet.'

'Waarom heb je trouwens zo'n rare jas aan en die idiote hoed op?'

'Ik wilde me vermommen, want ik dacht: stel je voor dat iemand uit de buurt me herkent en het tegen je moeder zegt.'

Steffie grinnikt. 'Je ziet er niet uit. En hoe kwam je eigenlijk binnen?'

'Met een sleutel.'

'Heb je die dan nog? Je moest toch alle sleutels inleveren toen je vorig jaar wegging?'

'Ik heb er stiekem eentje gehouden voor je-weet-het-maar-nooit.'

'Als mam daarachter komt, doet ze je wat!'

'Niet verklappen, Stef, belooft je dat? Dan zal ik nooit meer inbreken.'

‘Goed, maar nu moet je gaan, want mam komt zo thuis en ik heb geen zin in geruzie. Ik vraag wel naar die foto’s en ik zal helpen zoeken.’

Steffie en haar vader zijn zo druk met elkaar aan het praten, dat ze niet zien wat Kobus uitvoert. Hij staat bij de boekenkast met een koekje in zijn bek en probeert met zijn poot een boek uit de kast te trekken. Als dat lukt, springt Steffie geschrokken overeind. ‘Niet doen, Kobus!’

‘Wat spookt hij uit?’ vraagt Frank.

‘Hij verstoppt tegenwoordig eten, het is net een eekhoorn. Als hij hondenbrokjes krijgt, sjuwt hij ermee door het hele huis.’

‘Hoe komt hij daar nou bij?’

Steffie moet giechelen. ‘Ik wilde hem opleiden tot speurhond, maar dat is mislukt. Hij zoekt alleen maar iets wat hij eerst zelf verstoppt heeft. Nu vind ik eten op de raarste plekken, zelfs in de wc-pot.’

Steffie grijpt Kobus bij zijn halsband en trekt hem bij de kast vandaan. ‘Zo, en nou eet je dat koekje gewoon op, rare hond. Mam slaat op tilt als ze kruimels in de kast vindt.’

Met een grote slobber verdwijnt het koekje in de bek van Kobus.

Frank geeft Steffie een knuffel en zegt: ‘Het blijft een bijzonder kind, die hond van jou, net als jij. En sorry, ik had niet zomaar binnen moeten komen, maar het kwam ineens in me op en...’

Steffie onderbreekt hem. ‘Je moet eerst denken en dan...’

‘...doen!’ roepen ze in koor, en ze schieten alle twee in de lach.

Steffie loopt met haar vader mee naar de gang.

Kobus komt er kwispelend achteraan.

‘Nee, Kobus,’ zegt Steffie, ‘we gaan niet uit.’

Teleurgesteld ploft de hond halverwege de gang neer.

‘Doe iets aan,’ zegt Frank, terwijl hij over Kobus heen stapt.

‘Anders vat je kou.’

Steffie pakt haar leren jasje van de kapstok en slaat dat om haar schouders heen.

‘En mondje dicht tegen je moeder. Ik zie je morgenmiddag.

Komt er nog iemand van het pleintje langs in het weekend?

Dan kunnen we spelletjes doen.’

Steffie haalt haar schouders op. ‘Ik weet het nog niet. Ik heb

Mei-Lan gevraagd, maar die moet op haar kleine zusje passen.

Misschien wil de tweeling wel.’

‘Max en Karlijn?’

‘Ja, die vinden het altijd leuk bij jou.’

‘Prima, dan ga ik jullie weer lekker verwennen.’

‘Niet te veel in huis halen, hoor! Een fles cola en een zak chips is genoeg.’ Steffie weet maar al te goed dat haar vader bijna geen geld heeft sinds hij zonder werk zit.

‘En pannenkoeken!’ roept hij vrolijk.

‘Natuurlijk, die altijd,’ zegt Steffie lachend. Haar vader kan écht niet koken, maar zijn pannenkoeken zijn altijd heerlijk. Frank zet zijn veel te grote hoed weer op. Die zakt meteen half over zijn oren heen. Dan stapt hij naar buiten en steekt het Kattenpleintje over in de richting van de Willem Dreeslaan.

Vlak voor hij de hoek om gaat bij het café van de weduwe Kips, zwaait hij nog even. Steffie zwaait terug en denkt: niemand heeft zo’n gekke vader als ik. Hij maakt er vaak een puinhoop van, maar ik zou geen andere willen hebben.